

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 21 FEBRUARIE 1984*

**Allied Corporation și alții
împotriva
Comisiei Comunităților Europene**

„Drepturi antidumping”

Cauzele conexe 239 și 275/82

În cauzele conexe 239 și 275/82,

ALLIED CORPORATION, societate de naționalitate americană din statul New Jersey (Statele Unite ale Americii), cu sediul social la Morristown (New Jersey), reprezentată de Amand d'Hondt, François van der Mensbrugge și Edmond Lebrun, avocați în Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

MICHEL LEVY MORELLE, avocat în Bruxelles, în calitate de lichidator al societății Demufert, societate pe acțiuni de naționalitate belgiană cu sediul social la Bruxelles, reprezentată de domnii D'Hondt, van der Mensbrugge și Lebrun, precum și de Michel Mahieu, avocat în Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul domnului Bieber,

TRANSCONTINENTAL FERTILIZER COMPANY, societate de naționalitate americană din statul Pennsylvania (Statele Unite ale Americii), cu sediul social în Philadelphia (Pennsylvania), reprezentată de domnii d'Hondt, van der Mensbrugge și Lebrun, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul domnului Bieber,

KAISER ALUMINIUM AND CHEMICAL CORPORATION, societate de naționalitate americană din statul Delaware (Statele Unite ale Americii), cu sediul în Wilmington (Delaware), reprezentată de domnii d'Hondt, van der Mensbrugge și Lebrun, precum și de Anthony Hooper, barrister, of the Inner Temple și Anthony Philip Bentley, barrister, of Lincoln's Inn, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul domnului Bieber,

reclamanți,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de către consilier juridic, Peter Gilsdorf, în calitate de agent, asistat de Daniel Jacob, avocat în Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Oreste Montalto, membru al Serviciului juridic, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect cereri de anulare a Regulamentului nr. 1976/82 al Comisiei din 19 iulie 1982 de instituire a unui drept antidumping provizoriu la anumite importuri de îngrășăminte

---

* Limba de procedură: franceza.

chimice originare din Statele Unite ale Americii și a Regulamentului nr. 2302/82 al Comisiei din 18 august 1982 de modificare a Regulamentului nr. 1976/82, precum și acțiuni în daune-interese,

CURTEA,

compusă din J. Mertens de Wilmars, președinte, T. Koopmans, K. Bahlmann și Y. Galmot, președinți de cameră, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, G. Bosco și U. Everling, judecători,

avocat general: P. VerLoren van Themaat

grefier: P. Heim

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 22 septembrie 1982, societatea de naționalitate americană din statul New Jersey (USA), Allied Corporation, cu sediul în Morristown (denumită în continuare Allied), societatea pe acțiuni de naționalitate belgiană, Demufert, cu sediul în Bruxelles, în prezent în faliment (denumită în continuare Demufert) și societatea de naționalitate americană din statul Pennsylvania (USA), Transcontinental Fertilizer Company, cu sediul în Philadelphia (denumită în continuare Transcontinental) au introdus, în temeiul articolului 173 alineatul (2) din Tratatul CEE, o acțiune vizând anularea Regulamentului nr. 1976/82 al Comisiei din 19 iulie 1982 de instituire a unui drept antidumping provizoriu la anumite importuri de îngrășăminte chimice originare din Statele Unite ale Americii (JO L 214, p. 7) și a Regulamentului nr. 2302/82 al Comisiei din 18 august 1982 de modificare a regulamentul citat anterior (JO L 246, p. 5), adoptat în temeiul Regulamentului nr. 3017/79 al Consiliului din 20 decembrie 1979 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping sau al subvențiilor (JO L 339, p. 1), precum și de obligare a Comisiei la plata de daune-interese.

2 Prin cererea depusă la grefa Curții la 15 octombrie 1982, societatea de naționalitate americană din statul Delaware (USA), Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, cu sediul în Wilmington (denumită în continuare Kaiser), a introdus o acțiune cu același obiect. Prin ordonanța din 15 decembrie 1982, cauzele au fost conexe în scopul procedurii și al cauzei.

Cadrul normativ și obiectul acțiunilor

3 Trebuie amintit că, în urma unei plângeri introduse de organizația reprezentativă a industriei europene de îngrășăminte azotate și fosfate, Comisia a deschis, în 1980, o anchetă privind importurile de anumite îngrășăminte chimice originare din Statele Unite ale Americii și a instituit, prin Regulamentul nr. 2182/80 (JO L 212, p. 43), un drept antidumping provizoriu pentru produsele în cauză.

4 Prin Decizia 81/35 din 9 februarie 1981 (JO L 39, p. 35), Comisia a acceptat angajamentele asumate, în cadrul procedurii antidumping, de reclamanții Allied, Transcontinental și Kaiser, de a-și crește prețurile la un nivel suficient pentru eliminarea marjelor de dumping, stabilite la 6,5% pentru primii doi reclamanți și la 5% pentru Kaiser. Prin Regulamentul nr. 349/81 din 9 februarie 1981 (JO L 39, p. 4), Consiliul a instituit un drept antidumping definitiv pentru îngrășământul compus din soluție de carbamidă și azotat de amoniu aflat la subpoziția ex

31.02 C din Tariful Vamal Comun și corespunzând codului Nimexe ex 31.02-90, originar din Statele Unite ale Americii, rata acestui drept fiind stabilită la 6,5% din valoarea în vamă. S-a constatat, în considerentul (23) din acest regulament, că Allied, Kaiser și Transcontinental s-au angajat în mod voluntar să-și ridice prețurile până la un nivel suficient pentru eliminarea marjelor de dumping, iar Comisia a acceptat aceste angajamente. În consecință, articolul (2) din regulament declară ca neaplicabil dreptul antidumping pentru îngrășămintele exportate de anumite întreprinderi americane, inclusiv societățile Allied, Kaiser și Transcontinental.

5 Rezultă din dosar că, în urma cererilor de reexaminare prezentate, pe de o parte, de „un exportator american important” și societatea Demufert, pe de altă parte, de organizația reprezentativă a industriilor europene, Comisia a publicat, la 16 iulie 1982, un aviz de reexaminare privind dreptul antidumping definitiv instituit pentru importurile anumitor îngrășămintă chimice originare din Statele Unite ale Americii (JO C 179, p. 4).

6 Allied și Transcontinental și-au reziliat angajamentele în aceeași perioadă, prin scrisorile din 7 iunie, respectiv 2 iulie 1982, după care Comisia a instituit, prin Regulamentul nr. 1976/82, un drept antidumping provizoriu pentru îngrășămintele exportate de Allied și Transcontinental, la o rată de 6,5% din valoarea în vamă. În urma rezilierii angajamentului de către Kaiser, prin telexul din 23 iulie 1982, Comisia, prin Regulamentul nr. 2302/82, a modificat regulamentul menționat anterior, astfel încât să confirme perceperea unui drept antidumping de 6,5% pentru exporturile societăților Allied și Transcontinental și a stabilit un drept de 5% pentru exporturile efectuate de Kaiser. Aceste două regulamente fac obiectul litigiului.

Cu privire la admisibilitate

7 Comisia ridică o excepție de inadmisibilitate împotriva acțiunii introduse de societatea Demufert. Aceasta susține că reclamanta, în calitate de importator independent, nu este îndreptățită, ținând seama de dispozițiile articolului 173 alineatul (2) din tratat, să solicite anularea celor două acte de reglementare a căror validitate este contestată. Conform Comisiei, impunerea dreptului antidumping care rezultă din regulamentele aflate în litigiu — care, la rândul lor, nu sunt decât o completare a Regulamentului nr. 349/81 de instituire a unui drept antidumping definitiv — nu privește Demufert decât în calitatea acestuia de importator. Ca atare, în conformitate cu jurisprudența constantă a Curții [a se vedea, mai recent, hotărârea din 6 octombrie 1982, *Alusuisse Italia*, cauza 307/81, *Recueil* p. 3463, alineatul (9)], măsura nu o privește în mod direct și individual, așa cum se prevede la articolul 173 alineatul (2), pe reclamantă.

8 În cazul celorlalți reclamanți, Comisia își exprimă doar îndoieli în ceea ce privește admisibilitatea acțiunilor. Pe de o parte, aceasta admite faptul că întreprinderile în cauză sunt în mod specific vizate atât în Regulamentul nr. 349/81 cât și în regulamentele atacate, adoptate în urma rezilierii angajamentelor pe care acestea le-au contractat în mod individual; de asemenea, aceasta admite că, atât ca producători, cât și ca exportatori, aceste întreprinderi nu au asigurată găsirea unei protecții juridice în statele membre ale Comunității și, întrucât doar importul dă naștere perceperei dreptului antidumping, reclamanții nu pot introduce o acțiune decât prin intermediul importatorilor produselor acestora. Pe de altă parte, Comisia reține, cu toate acestea, că regulamentele contestate nu au alt efect decât acela de a plasa reclamantii, în urma rezilierii angajamentelor acestora, în cadrul Regulamentului nr. 349/81, al cărui caracter de reglementare este incontestabil în ceea ce privește toate importurile produsului în cauză originare din Statele Unite ale Americii. Din punctul de vedere al evitării numărului mare de acțiuni în justiție, nu este de dorit deschiderea unei căi de atac paralele cu acțiunile introduse în fața instanțelor naționale împotriva perceperei dreptului antidumping în

urma plângerilor importatorilor. În cele din urmă, Comisia atrage atenția asupra consecințelor „neobișnuite” pe care le antrenează admiterea acțiunilor, întrucât un asemenea mod de a proceda are ca efect recunoașterea unui caracter dublu al măsurilor antidumping, aceleași acte fiind clasificate „decizii” în cazul anumitor întreprinderi și „regulamente” în cazul tuturor celorlalte.

9 În cursul procedurii orale, Comisia, după ce și-a manifestat încă o dată opoziția față de admisibilitatea cererii formulate de Demufert, a făcut cunoscut faptul că, în cele din urmă, a înclinat în favoarea admisibilității acțiunii directe introduse de societățile țărilor terțe și, în orice caz, în favoarea celor introduse de societățile reclamante, pe motiv că acestea au fost în mod expres menționate în motivare și în dispozițiile actelor aflate în litigiu. Comisia estimează că o asemenea manieră de a acționa are un efect favorabil asupra intereselor societăților comunitare în țările terțe în cazul inițierii de proceduri antidumping față de acestea, în special în Statele Unite ale Americii, unde căile de atac sunt deschise întreprinderilor din țările terțe. Comisia estimează că, în interesul reciprocității, trebuie recunoscute garanții asemănătoare în cadrul sistemului juridic comunitar.

10 Problemele de admisibilitate ridicate de Comisie trebuie să fie rezolvate în lumina sistemului instituit de Regulamentul nr. 3017/79 și, în special, de natura măsurilor antidumping prevăzute de acesta, ținând seama de dispozițiile articolului 173 alineatul (2) din Tratatul CEE.

11 Conform articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 3017/79, „drepturile antidumping sau compensatorii, fie că sunt provizorii sau definitive, sunt instituite prin regulament”. Deși este adevărat că, în lumina criteriilor stabilite la articolul 173 alineatul (2), aceste măsuri au, prin natura și domeniul de aplicare al acestora, un caracter normativ, prin faptul că se aplică tuturor operatorilor economici interesați, nu este exclus faptul că dispozițiile acestora îi privesc în mod direct și individual pe acei producători și exportatori cărora le sunt imputate practicile de dumping. Într-adevăr, rezultă din articolul 2 din Regulamentul nr. 3017/79 că drepturile antidumping nu pot fi instituite decât în funcție de constatările în urma anchetelor privind prețurile de producție și prețurile de export ale întreprinderilor individualizate.

12 Rezultă astfel că actele privind instituirea drepturilor antidumping sunt de natură să privească în mod direct și individual acele întreprinderi producătoare și exportatoare care pot demonstra că au fost identificate în actele Comisiei sau ale Consiliului sau că au fost vizate de anchetele preliminare.

13 Așa cum a prezentat în mod corect Comisia, recunoașterea dreptului la acțiune întreprinderilor care îndeplinesc acele cerințe, în conformitate cu principiile articolului 173 alineatul (2), nu riscă să creeze o dublare a mijloacelor în domeniul căilor de atac, având în vedere că o acțiune în fața instanțelor naționale nu este posibilă decât după perceperea dreptului antidumping, achitat în mod normal de un importator rezident în Comunitate. Neconformitatea deciziilor nu este un risc în acest domeniu, având în vedere că, în temeiul mecanismului acțiunilor preliminare de la articolul 177 din Tratatul CEE, doar Curtea de Justiție este chemată să ia decizia finală cu privire la validitatea dispozițiilor contestate.

14 Rezultă că acțiunile introduse de Allied, Kaiser și Transcontinental sunt admisibile. Într-adevăr, aceste trei întreprinderi au semnat un angajament în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 3017/79; prin urmare, au fost vizate în mod individual de articolul 2 din Regulamentul nr. 349/81 și, în urma rezilierii angajamentelor, situația lor specială a făcut obiectul a două regulamente contestate prin acțiunile respective.

15 Dimpotrivă, situația este diferită în cazul societății Demufert, întrucât este vorba de un importator stabilit într-unul dintre statele membre care nu este vizat de nici unul dintre actele care fac obiectul acțiunii. Prin urmare, acest reclamant nu este afectat de efectele regulamentelor aflate în litigiu decât în măsura în care intră, în mod obiectiv, în domeniul de aplicare al prevederilor stabilite de aceste regulamente. Faptul necontestat că Demufert a acționat, în fapt, ca importator al produselor societății Allied nu modifică această concluzie. Într-adevăr, spre deosebire de situația avută în vedere de Curte în hotărârea din 29 martie 1979 (NTN Toyo Bearing Company Ltd și alții, cauza 113/77, Rec. p. 1185, punctul 9), existența unui dumping a fost stabilită, în cauză, astfel cum se arată la punctul 10 din Regulamentul nr. 349/81, în funcție de prețul de export al producătorilor americani și nu în funcție de prețul de revânzare practicat de importatorii europeni, astfel încât societatea Demufert, spre deosebire de producători și exportatori, nu a fost vizată în mod direct de constatările privind existența unei practici de dumping. Trebuie subliniat că, în măsura în care reclamantul a fost obligat la plata drepturilor antidumping, acesta dispune de o cale de atac în fața instanței naționale competente în cadrul căreia își poate susține argumentele împotriva validității regulamentelor aflate în litigiu.

16 Rezultă că acțiunea societății Demufert trebuie să fie declarată inadmisibilă.

Cu privire la fond

17 Reclamanții indică două tipuri de mijloace pentru a contesta validitatea regulamentelor care au impus drepturi antidumping pentru produsele acestora. Pe de o parte, aceștia consideră că regulamentul contestat le lipsește motivația în mai multe privințe. Pe de altă parte, aceștia consideră că nu a fost luat în considerare de către Comisie faptul că, de la instituirea drepturilor antidumping de către Regulamentul nr. 349/81, situația s-a schimbat sub diferite aspecte și că, prin urmare, Comisia a admis în mod eronat persistența unui efect de dumping.

Cu privire la motivul bazat pe lipsa de motivare

18 Reclamanții susțin că, în urma rezilierii angajamentelor lor, Comisia a stabilit pentru aceștia, prin Regulamentele nr. 1976/82 și 2302/82, un drept antidumping pe baza unei motivații pur formale, fără a efectua o nouă anchetă pentru a stabili că perceperea acestui drept era justificată. Aceștia subliniază, în special, că, în preambulul Regulamentului nr. 2302/82, Comisia declară că produsele societății Kaiser, importate după rezilierea angajamentului acesteia, au fost „probabil” la prețuri mai mici decât cele convenite în angajament și stabilite, prin urmare, la nivele de dumping.

19 Această contestare trebuie examinată în cadrul cerințelor formulate la articolul 10 alineatul (6) din Regulamentul nr. 3017/79, din care trebuie amintit următorul text:

„În cazul în care un angajament a fost retras sau atunci când Comisia are motive să creadă că a fost încălcat și că se impune o nouă anchetă, aceasta informează fără întârziere statele membre și redeschide procedura. Mai mult, atunci când interesele Comunității cer o asemenea acțiune, aceasta aplică imediat, la nevoie, măsuri provizorii utilizând informațiile disponibile.”

20 Această dispoziție trebuie să fie interpretată în cadrul considerentului 15 din preambul, conform căruia „este necesar ca procesul comunitar de luare a deciziilor să permită o acțiune rapidă și eficientă, în special prin intermediul măsurilor adoptate de Comisie, precum impunerea de drepturi provizorii”.

21 Din dispoziția citată reiese că, în cazul în care un angajament a fost retras, Comisia trebuie să aplice, în cel mai scurt timp, măsuri provizorii atunci când consideră că o asemenea acțiune este dictată de interesele Comunității. Precizând că asemenea măsuri sunt instituite de Comisie „utilizând informațiile disponibile”, regulamentul recunoaște că nu a fost solicitată o nouă anchetă Comisiei, dar că aceasta trebuie, în mod normal, să hotărască în funcție de datele primite în perioada în care au fost asumate angajamentele care au fost între timp reziliate. Întrucât chiar subscrierea la un angajament permite presupunerea existenței efective a unui dumping, nu trebuie cerută Comisiei deschiderea unei noi anchete în momentul în care un asemenea angajament este reziliat. Într-o asemenea situație, prelungirea, la întreprinderile în cauză, a dispozițiilor care li se aplică în afara oricărui angajament, apare drept acțiunea normală a Comisiei.

22 În cazul în care o întreprindere, în momentul rezilierii angajamentului acesteia, consideră că există motive pentru reconsiderarea situației și pentru scutirea de la perceperea oricărui drept antidumping în ciuda rezilierii, trebuie să trimită Comisiei dovezile corespunzătoare.

23 Nu rezultă din dosar că, în această perioadă, reclamanții au adus dovezi noi Comisiei. Prin urmare, nu trebuie să i se reproșeze acesteia că a luat în considerare interesele Comunității și că a reanalizat în mod sumar situația atunci când a extins la reclamanți drepturile antidumping, care păreau justificate în cursul anchetei care a dus la adoptarea Regulamentului nr. 349/81.

24 În ceea ce privește utilizarea termenului „probabil” în preambulul Regulamentului nr. 2302/81 în ceea ce privește societatea Kaiser, este suficient să se remarce că, fiind vorba de un drept provizoriu, Comisia putea, ținând seama de faptele stabilite anterior, să se mulțumească să ia în considerare posibilitatea importurilor pentru stabilirea unui drept care să corespundă marjei de dumping stabilite anterior, în vederea împiedicării vânzărilor la prețuri anormal de mici.

25 Rezultă că aceste argumente trebuie respinse.

Cu privire la faptele noi invocate de reclamanți

26 Reclamanții susțin că, ulterior Regulamentului nr. 349/81, au intervenit un anumit număr de fapte noi pe care Comisia a omis să le ia în considerare atunci când aceasta a adoptat măsurile aflate în litigiu. Acestea fac parte, în această privință, din trei tipuri de circumstanțe:

a) un ansamblu de decizii adoptate, la 7 decembrie 1981, de ministrul francez al economiei și finanțelor în urma unui aviz al Comisiei pentru concurență privind situația concurenței în sectorul producției și comercializării de îngrășăminte [Bulletin officiel de la concurrence et de la consommation (Buletinul Oficial al Concurenței și Consumului) nr. 23 din 12 decembrie 1981], din care a rezultat că, în perioada respectivă, exista un acord restrictiv în domeniul prețurilor pe piața franceză a îngrășămintelor. În plus, reclamantul Kaiser invocă măsurile de blocare a prețurilor adoptate la 14 iunie 1982 de guvernul francez. Reclamanții consideră că, în aceste condiții, prețurile de vânzare a îngrășămintelor pe piața franceză au fost false, astfel încât nu a mai putut fi posibilă stabilirea existenței unui efect de dumping;

b) aprecierea constantă a dolarului pe piața valutară, care a antrenat o creștere continuă a importurilor americane pe piața europeană;

c) scăderea, în perioada în cauză, a importurilor de îngrășăminte lichide pe piața europeană. Societatea Kaiser, în special, afirmă că importurile acesteia au încetat în totalitate.

27 Aceste argumente necesită o primă observație cu caracter general. Conform articolului 2 din Regulamentul nr. 3017/79, existența unei marje de dumping se stabilește prin intermediul unei comparații între prețul de export către Comunitate și „valoarea normală” a produsului în cauză, cu alte cuvinte, în primul rând, prețul plătit pentru produsul similar destinat consumului în țara de origine. Reclamanții nu au adus nici o dovadă care să permită să se creadă că marja de dumping, astfel definită, a suferit variații de la punerea în aplicare a dreptului antidumping definitiv de către Regulamentul nr. 349/81. În special, trebuie remarcat că, întrucât toate prețurile care servesc la calcularea marjei de dumping sunt, în speță, exprimate în dolari, fluctuațiile acestei monede în raport cu monedele europene nu influențează stabilirea marjei de dumping. Rezultă astfel că „faptele noi” invocate de reclamanți nu pot prezenta interes decât pentru stabilirea „prejudiciului”, în sensul articolului 4 din Regulamentul nr. 3017/79, cauzat producătorilor europeni.

28 În ceea ce privește măsurile adoptate de guvernul francez, Comisia a adus argumente convingătoare pentru a demonstra că acestea nu au influențat în mod decisiv aprecierea existenței unui prejudiciu pentru industria europeană. Fără a contesta faptul că piața franceză constituie deosebitul cel mai important pentru importurile în cauză în Comunitate, Comisia susține că a stabilit existența unui prejudiciu în urma investigațiilor independente de cele ale autorităților franceze. Aceasta subliniază că avizele Comisiei pentru concurență și deciziile corelative ale ministrului francez al economiei și finanțelor privesc toată piața îngrășămintelor și nu piața specifică pe care efectul de dumping a fost constatat și că acestea se referă la o perioadă care nu coincide decât parțial cu perioada pentru care s-au efectuat investigațiile care sunt la originea măsurilor contestate.

29 În ceea ce privește creșterea dolarului și evoluția importurilor, Comisia atrage atenția asupra faptului că, deși este adevărat că volumul importurilor de îngrășăminte azotate lichide de origine americană în Comunitate a scăzut în perioada 1981 - 1982, importurile au cunoscut o creștere considerabilă în cursul primului trimestru din 1982, în ciuda creșterii dolarului. Trebuie dedus din aceasta că acest factor nu a avut ca efect neutralizarea prejudiciului cauzat producătorilor europeni.

30 Argumentele invocate de reclamanți nu sunt de natură să constituie o dovadă a faptului că s-au produs erori evidente în stabilirea, de către Comisie, a existenței, pentru industria europeană, a unui prejudiciu în urma practicii de dumping, stabilit pe baza criteriilor de la articolul 2 din Regulamentul nr. 3017/79. Examinarea pretinselor fapte de către reclamanți permite, prin urmare, să se concluzioneze că, în urma renunțării la angajamentele reclamanților, Comisia era îndreptățită să considere ca interesul Comunității cerea măsuri provizorii imediate pentru a evita un prejudiciu adus producătorilor comunitari.

31 Prin urmare, aceste motive trebuie să fie, de asemenea, respinse.

Din toate cele menționate anterior rezultă că acțiunea reclamanților Allied, Transcontinental și Kaiser trebuie respinsă ca nefondată. În consecință, acțiunile în despăgubiri, legate de acțiunile în anulare, sunt lipsite de obiect și trebuie, de asemenea, să fie respinse.

Cu privire la cheltuielile de judecată

33 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanții au căzut în pretenții, trebuie obligați la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Respinge acțiunea reclamantului Michel Levy Morelle, în calitate de administrator judiciar al falimentului societății Demufert, ca inadmisibilă și acțiunile societăților Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company și Kaiser Aluminium and Chemical Corporation ca nefondate.

2) Reclamanții sunt obligați la plata cheltuielilor de judecată.

Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann	Galmot	
Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe	Bosco	Everling

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 21 februarie 1984.

Grefier
prin ordin
H. A. Rühl
administrator principal

Președinte
J. Mertens de Wilmars